

Normy i standardy zachowań językownikomunikacyjnych

1. METRYCZKA	
Rok akademicki	2023/2024
Wydział	Wydział Lekarsko-Stomatologiczny
Kierunek studiów	Logopedia ogólna i kliniczna
Dyscyplina wiodąca	Nauki medyczne
Profil studiów	ogólnoakademicki
Poziom kształcenia	II stopnia
Forma studiów	stacjonarne
Typ modułu/przedmiotu	obowiązkowy
Forma weryfikacji efektów uczenia się	zaliczenie
Jednostka prowadząca /jednostki prowadzące	Zakład Logopedii i Emisji Głosu, Centrum Logopedyczne IPS UW, 02-927 Warszawa, ul. Karowa 20
Kierownik jednostki/kierownicy jednostek	dr hab. Olga Jauer-Niworowska
Koordinator przedmiotu	Dr Kmila Potocka-Pirosz
Osoba odpowiedzialna za sylabus	Dr hab. Marzena Stępień prof. ucz.
Prowadzący zajęcia	Dr hab. Marzena Stępień prof. ucz.

2. INFORMACJE PODSTAWOWE			
Rok i semestr studiów	I rok , I semestr	Liczba punktów ECTS	1,70

FORMA PROWADZENIA ZAJĘĆ	Liczba godzin	Kalkulacja punktów ECTS
Godziny kontaktowe z nauczycielem akademickim		
wykład (W)	30	1,2
seminarium (S)		
ćwiczenia (C)		
e-learning (e-L)		
zajęcia praktyczne (ZP)		
praktyka zawodowa (PZ)		
Samodzielna praca studenta		
Przygotowanie do zajęć i zaliczeń	15	0,7

3. CELE KSZTAŁCENIA

C1	Omówienie najczęstszych zachowań komunikacyjnych właściwych polszczyźnie XXI wieku w sytuacji oficjalnej i nieoficjalnej, w odmianie mówionej i pisanej.
C2	Przedstawienie i uzasadnienie ocen tych zachowań.
C3	Przeгляд tendencji rozwojowych polszczyzny widzianych z perspektywy językownikomunikacyjnej.

4. EFEKTY UCZENIA SIĘ

Numer efektu uczenia się	Efekty w zakresie
--------------------------	-------------------

Wiedzy – Absolwent zna i rozumie:

W1	podstawową terminologię w zakresie treści przedmiotu
W2	wybrane teorie dotyczące zachowań językownikomunikacyjnych
W3	zasady kształtowania normy językowej oraz samą normę językową
W4	specyfikę różnorodnych zachowań językownikomunikacyjnych

Umiejętności – Absolwent potrafi:

U1	definiować wybrane pojęcia i objaśniać podstawowe terminy związane z przedmiotem wykładu
U2	wyjaśnić związek między sytuacją mówienia a kształtem językowym wypowiedzi, a także dostrzegać i interpretować różne właściwości zachowań językowokomunikacyjnych z perspektywy określonych właściwości sytuacji mówienia
U3	opisywać zgodne i niezgodne ze standardami i normami językowokomunikacyjnymi, oceniać je i poprawiać.

Kompetencje społecznych – Absolwent jest gotów do:

K1	wykorzystywania swojej wiedzy i umiejętności w zakresie treści przedmiotowych i do formułowania samooceny umiejętności i kompetencji
K2	rozpoznawania i oceniania właściwości językowych, stylistycznych oraz etykietałnych konkretnych przykładów zachowań komunikacyjnojęzykowych
K3	określenia zależności między skutecznością działania a wyborem właściwej w danej sytuacji strategii komunikacyjne

5. ZAJĘCIA

Forma zajęć	Treści programowe	Efekty uczenia się
wykład	1.–2. Hierarchizacja normy językowej i jej skutki widziane z perspektywy komunikacyjnej. Najczęstsze nieporozumienia. Względność ocen normatywnych i jej przyczyny. Różnice między wariantami wzorcowymi a wariantami użytkowymi: ortografia, interpunkcja, fonetyka, fleksja, słowotwórstwo, składnia. Przegląd zagadnień ogólnych i szczegółowych. Ujęcia słownikowe.	W1–W4 U1–U3 K1–K3
	3.–4. Rywalizacja form językowych. Przegląd różnic między normą a uzusem. Wpływ nośnika komunikacyjnego na ocenę elementów języka. Przesłanki przydatne w podejmowaniu decyzji językowych w zależności od sytuacji językowokomunikacyjnej. Potoczność w tekstach pisanych.	W1–W4 U1–U3 K1–K3
	5.–7. Tendencja do nieodmieniania nazwisk jako potencjalna przyczyna zaburzeń językowokomunikacyjnych. Przyczyny coraz częstszego nieodmieniania nazwisk w tekstach współczesnej polszczyzny. Ocena stanu obecnego. Problem zwyczaju indywidualnego. Najtrudniejsze typy nazwisk polskich i obcych w odmianie. Polowanie na konteksty mianownikowe jako trzecia droga	W1–W4 U3 K1–K3
	8.–12. Homonimia składniowa jako najczęstsza przyczyna zaburzeń komunikacji językowej. Hierarchia metod naprawczych i pozycja składni opartej na stronie biernej. Sposoby rozpoznawania niejednoznacznych struktur składniowych. Priorytet semantyczny a skuteczność komunikacyjna.	W1–W4 U3 K1–K3
	13.–14. Funkcjonalna ocena zapożyczeń. Rola zapożyczeń w zależności od odmiany polszczyzny. Kryteria oceny zapożyczeń leksykalnych oraz gramatycznych. Ewolucja ocen w perspektywie chronologicznej. Różnice między zapożyczeniem a jego rodzimym odpowiednikiem.	W1–W4 U3 K1–K3
	15. Sprawdzian końcowy: pisemny, obejmujący całość omawianych zagadnień.	W1–W4 K1–K3 U1–U3

6. LITERATURA
Obowiązkowa
<i>Wielki słownik poprawnej polszczyzny PWN</i> pod red. prof. Andrzeja Markowskiego, Warszawa 2003. notatki i materiały z zajęć
Uzupełniająca
<i>H. Jadacka, Kultura języka polskiego. Fleksja, słowotwórstwo, Warszawa 2005.</i> <i>T. Karpowicz, Kultura języka polskiego. Wymowa, ortografia, interpunkcja, Warszawa 2009.</i> <i>A. Markowski, Kultura języka polskiego. Wymowa, ortografia, interpunkcja, Warszawa 2005.</i>

7. SPOSOBY WERYFIKACJI EFEKTÓW UCZENIA SIĘ		
Symbol przedmiotowego efektu uczenia się	Sposoby weryfikacji efektu uczenia się	Kryterium zaliczenia
<i>Np. A.W1, A.U1, K1</i>	<i>Pole definiuje metody wykorzystywane do oceniania studentów, np. kartkówka, kolokwium, raport z ćwiczeń itp.</i>	<i>Np. próg zaliczeniowy</i>
Dotyczy wszystkich efektów kształcenia	obecność na wykładach, otrzymanie oceny pozytywnej z końcowego sprawdzianu pisemnego	60% punktów możliwych do zdobycia ze sprawdzianu pisemnego.

8. INFORMACJE DODATKOWE

Prawa majątkowe, w tym autorskie, do sylabusu przysługują WUM. Sylabus może być wykorzystywany dla celów związanych z kształceniem na studiach odbywanych w WUM. Korzystanie z sylabusu w innych celach wymaga zgody WUM.

UWAGA

Końcowe 10 minut ostatnich zajęć w bloku/semestrze/roku należy przeznaczyć na wypełnienie przez studentów Ankiety Oceny Zajęć i Nauczycieli Akademickich